Ч. 212. Четвер 7 жовтня (24 вересня) 1909. Рік XIX.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.

РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостввах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Сойм краєвий.

(47 засїдане I. сесиї IX. періоду).

Вчерашне засїдане Сойму відкрив п. Маршалок кр. о год. 10½ перед полуднем, повідомляючи палату, що уділив 3-дневної відпустки о. Стояловскому. В палатї явив ся вчера на засїданю крім Є. Е. п. Міністра для Галичини дра Дулемби також Є. Е. пан Міністер скарбу др. Білиньский.

З черги перед приступленєм до дневного порядку відчитав секретар п. Урбаньский ряд внесених петиций. Відтак відчитали секретарі зголошені внесеня і інтерпеляциї.

Інтерпеляциї поставили пп. Антін і Тимотей Старух і тов. до ц. к. правительства в справі надужитя жандарма з постерунку Устрики долїшні через проколенє господаря Семка Новіцкого з Соколової Волї, пов. Ліско, посол Олесницкий в справі уконституованя громадскої ради в Миколаєві над Днїстром та в справі народної школи в Брикулї старій (пов. Теребовля), пос. Король в справі виборів до громадскої ради в Батятичах (пов. Жовква).

Звичайні внесеня поставили пос. Скарбек в справі охорони на реґуляцийнім терені берегів та шкарпів перед шкодами, які робить товар; пос. Сколишевский в справі будови зелїзницї в Бохнї до Тимбарку; пос. Замойский в справі запомоги для Трускавця на будову доріг.

Нагляче внесенє поставив посол дра К. Левицкий о запомогу для громади Княгиничі.

З черги відповідав правительственний комісар радник Двора пан Чежовский на інтерпеляциї послів Олесницкого, Макуха, Старуха, Кренжля та Трача. Відповідаючи на інтерпеляцию пос. Трача в справі дикого сплаву на Черемоши горішнім, заявив заступник правительства, що фондация ґр. Скарбка мала на сплав концесию, але тепер сплавлюванє косівске старосто заказало, а за шкоди, пороблені в лїтах 1907-ім і 8-ім, заплатила фондация 1779 кор. і 9419 кор. Міністерство позволило сплавлювати і сего року але лише виїмково, бо нагромаджене дерево при весняних поверях було би наробило дуже великої шкоди.

Пос. Лясковский, забравши голос яко голова комісиї адміністрацийної, відповідав на закиди пос. Сколишевского, висловлені против ґр. С. Г. Баденього яко референта справи замиканя шинків в недїлї і сьвята. На основі знаменитого реферату ґр. Баденього відбула ся вже ґенеральна дискусия та приступлено навіть до подрібної дискусиї над резолюциєю. Але відтак прийшов на чергу закон ловецкий, а по нїм другі дуже важні предложеня, тому не було часу на закінчене дискусиї над внесенєм пос. Трача в справі замиканя шинків. Вкінци обіцяв бесїдник, що адміністрацийна комісия розпічне імовірно на нинїшнім засїданю дальшу дискусию над тою справою.

По приступленю до дневного порядку правительствене предложенє з правительственим проектом закона про увільненє податку особисто-доходового від податків, що підлягають компетенциї краєвого законодавства — відослано до комісиї буджетової.

Закон про зачисленє громади Усте сільне в пов. Бохня до місцевостий, які підлягають громадскому законови з 3 липня 1896, ухвалено у всїх трех читанях.

Відтак по належнім умотивованю відослано до комісиї краєвого господарства внесенє пос. Пайґерта в справі знижки для зелїзничих транспортів спірітусу призначеного до вивозу в краї альпейскі, а до комісиї шкільної внесенє пос. Соболевского в справі ревізиї шкільного закона з дня 24 цьвітня 1894 р. в справі рівномірного розложеня шкільних тягарів на всї громади та увільненя від зобовязань тих громад, котрі закон накладає з того титулу, що они здавна істнують.

Внесенє передав Сойм комісиї шкільній.

З черги приступила палата до дальшої

5)

Слїдами пачкарів.

Істория з над озера Ґарда — О. Беренда.

(Конець).

Менї робило ся на переміну то горячо то студено. Не було вже преці сумнїву, що комендант знав, що послїдної ночи ходили пачкарі, він знав також, що старого не було дома; того мав він вже в своїх кіґтях, але єму ще треба було его спільника. А я з таким довірєм поліз чортови в зуби. Невжеж він і мене вже підозрівав? Менї здавало ся, що він так якось дивно дивить ся на мене. Господи, яку я дурницю зробив.

Я з цїлої сили старав ся удавати невинного, але той чоловік споглядав на мене лиш з гори і глумливо. Як я міг дати ся так застрашити ся!

Я сягнув по склянку і напив ся; але то був лиш короткий лик по ще не перебутім зворушеню і мене лиш дерло в горлї від него.

Я відкашляв, а відтак сказав: Менї здає ся, команданте, що ви робите кривду тому чоловікови. Він за надто старий і ноги єго вже не до того, щоби він міг пускати ся в таку небезпечну дорогу.

Менї здавало ся, що я Бог знає як розумно говорю. Але й зараз переконав ся, що зробив найбільшу дурницю.

Очи команданта сторожи фінансової були якісь дивно бистрі і проникаючі. — То ви того драбугу ще й в оборону берете? А то яка тому причина? — Чи він вам так дуже припав до серця?

— О, нї — Боже борони! — сказав я страшенно заклопотаний, хоч старав ся всїма силами запанувати над собою. — Він для мене так байдужний як лиш може бути. Я гадав лиш —

— Що він за старий і що ноги его вже не до скал? А все-таки він скакав по них оногди з вами як ласичка! Може лиш на то, щоби показати, що він з своїми шїсдесять роками ще то само годен, що ви з своїми трийцяти.

Студений піт грубими каплями виступив менї на чоло. Мене хтось зрадив, о тім не було й сумнїву.

— Чи вам може не добре зробило ся? — Ви нараз так дуже поблїдли. — Мій кат, говорячи то дуже сердешним і прихильним голосом, нахилив ся наперед.

— Я — я... — Злочинець випирає ся ще й тодї, коли єму то, чим він злочину допустив ся, таки під ніс тикають, а я навіть ще й усьміхнув ся. — То з похміля — вчера ще довго з Тирольками — ви то преці знаєте — запивав ся. А то ще й задуха тут —

Командант схопив ся на рівні ноги, пудель запищав голосно і підскочив із землї, бо командант настолочив єму хвіст, котята перепуджені повтікали. — Пане — відозвав ся той сторож права — не пускайте менї блахмана в очи! Мене не здурите! Я вас арештую — а сего так само! — Він показав при тім на мого старого в кутї, котрому однак то все було якось байдуже. — А до того ще вчера не було ніякого концерту Тирольців — додав ще стражник фінансовий зовсїм спокійно.

В першій хвили як би мене щось приголомшило мимо того, що я вже що найменше на яких пять мінут перед тим предвидів той удар. Але я таки спаматав ся і підняв ся не без якоїсь поваги. — Ну, то коли так все знаєте — сказав я — то добре, робіть же, що вашим обовязком. Була то глупота з моєї сторони, дурна корґячка якоїсь романтики. Так зле я собі навіть і не думав.

Я замовк під строгим оком команданта, котре прибирало щораз глумливійший вираз.

— Ходіть! — сказав він.

Я відступив ся покірно від печи.

Тодї нахилив ся він до мене і шепнув: Я би може і дав ся упросити —

Луч надії блиснув для мене — то було чей досить виразно сказано. В однїй хвили прийшов я знов до себе. — Кількож хочете? — спитав я. Тепер я вже був горою.

— Дві фляшки мушкатулового — сказав він.

— Що-о? — Я лиш роззявив. Я гадав, що він схоче найменше сто корон викупного, а він готов був вдоволити ся двома фляшками мушкатулового. Я зробив, мусить, дуже дурне лице, коли командант зачав реготати ся на цїле горло. Я поднимв ся на него — менї зачало свитати в голові — я звернув очи на

дискусії над справозданем комісії правничої о внесеню пос. Стояловского в справі поправи долі служби церковної, а особливо дяків і органістів.

По промовах генеральних бесідників пп. Содомори і о. Сеника передано внесене Видїлови краєвому до розсліду і предложения внесеня на найблизшій соймовій сесії.

Відтак предложив пос. Незабитовский іменем буджетової комісії, щоби в полагодженю наглячих внесень послів С. Г. Баденього і Салї уділити погорільцям Радехова і Лопатина за помогу в сумі 6000 корон.

В широкій дебаті, яка розвинула ся над тими внесенями, пос. Стрyх пропонував уділене запомоги в сумі 6 250 кор., а пос. Куровець 10.000 кор., запитуючи рівночасно, чому буджетова комісия доси не виступила ще з пропозициями в справі Довгого войнилівского, яке погоріло ще торік. Пос. Думка доказував відтак, що буде довольї 7.000, а пос. Л. Винничук підніс сю цифру до 8.000 корон.

Всі ті внесения одержали належне поперте, а кр. Маршалок висловив свою радість з тої причини, що его виборчий округ тішить ся такою симпатиєю в палаті.

В голосованю удержало ся остаточно тілько внесене комісії.

В дальшім ході засіданя полагоджено ще три справозданя комісії правничої, одно санітарної, а відтак розпочала ся дискусия над службовою прагматикою для народних учителів. По замкненю дискусії вибрано генеральних бесідників „за“ п. Макуха, а „проти“ п. Скварка.

Перед генеральними бесідниками забрав ще голос п. Віцепрезидент краєвої ради шкільної др. Дембовский. Бесідник доказував, що прагматика народних учителів властиво єсть, а відтак боронив перенесеня із взглядів службових, доказуючи, що по найбільшій части самі учителї о то просять.

На тім о год. $2^1/_2$ по полудни замкнув п. Маршалок засіданє, назначуючи слідуюче на нинї рано.

Новинки.

Львів, дня 6 жовтня 1909.

— **Іменованя.** П. Намістник іменував ад'юнктів будівництва: Ст. Богуша, Вол. Яновского, Мар. Стажецкого, Людв. Вержбовского, Зд. Фібавера і Лїб. Красуцкого інжинїрами, а практикантів будівництва Ів. Фішера, Ст. Кендзерского, Йосифа Трамплєра, Тад. Пяскевича і Бр. Тильку та укінчених техніків Зиґ. Вайсберґа, Тад. Макульского і Ал. Затварницкого ад'юнктами будівництва.

— **Почтові складницї.** З днем 1 жовтня с. р. заведено складницї почтові: 1) В Лонї, місцевости належачій до округа доручень уряду почт. в Гологорах зі звичайним кругом дїланя. Складниця ся буде получена з почт. урядом в Гологорах за помочаю тижднево 6-кратного пішого післанця. 2) В Дрогобичцї, місцевости належачій до округа доручень уряду почт. в Дубецку зі звичайним кругом дїланя. Складниця ся буде получена з урядом почт. в Дубецку за помочию тижднево 6-кратного пішого післанця.

— **Нові школи.** Краєва Рада шкільна зорганізувала 1-клясову школу народну в Любели на присілку „Залози“ в жовківскім окрузї і постановила будову 1-клясової школи в Ступници руский в окрузї самбірскім.

— **Дрібні вісти.** В Києві має бути заснована школа народна ім. Сергія Грушевского, а власти російські дали вже на то призволене і поручили міскому голові порозуміти ся в сїй справі з виконавцем волї покійного, Мих. Грушевским, професором львівского університету. — Загальні збори читальнї „Просьвіти“ на Личаківскім передмістю у Львові відбудуть ся дня 10 жовтня (в неділю) вечером о 6 год. в комнатах товариства при ул. Гавзнера ч. 10. — Засїдане видїлу „Львівскої Руси“ відбуде ся нинї о 7 год. вечером. — П. М. Горнхова згубила на ул. Кароля Людвика золоту бранзлєту. — У Волочисках за кордоном арештувала російська поліция рабіна зі Стрия за якусь — як доносять жидівскі ґазети — „погану справу“. Згадують ся що розходить ся о якісь обманьства. — Торговельника дробом Шльома Шаєра з Підгородища покарано грошевою карою в сумі 2 К за то, що напхав 12 курок до міха і так віз їх до міста. — Купець Мошко Пацюк лишив вчера на валах гетманьских пакунок, в котрім були папери, гера і мило. Пакунок очевидно не знайшов ся на місци, де він его лишив.

— **Огні.** В справі пожежі за Явівскою рогачкою доносять тепер, що шкода виносить около 500.000 К і єсть в цїлости обезпечена. Дирекция тої фабрики дахівок і штучного каміня подає до відомости, що роботи около відбудованя фабрики розпічнуть ся безпроволочно, а робітники, які стратили роботу в фабрицї, знайдуть заробок при усуваню румовища і при відбудовуваню фабрики.— В Жабинцях коло Пробіжної згоріло оногдї 6 господарств. Шкода виносить звиш 6 тисячів корон, а звише була в части обезпечена. — В Августівцї коло Бережан знищив огонь 5 селяньских загород, вартости 5 000 К. Огонь вибух в хатї Івана Процика з причини необережности. — В Рінневі згоріло 5 двірских будинків зі збіжем і сіном. Шкода 6.000 К була обезпечена. Кажуть що огонь підложено.

— **Нещасливі пригоди.** На будові при ул. Лелевеля ч. 17 впала вчера з руштованя I поверха цегла і зранила тяжко в голову козляря Казим. Осїньского, котрого в станї непритомнім поготівля ратункова відставила до шпиталю. — Анна Кац, 13 лїтна донька пекаря перевернула на себе горіючу лямпку спіритусову, від чого заняло ся на ній одїнє і она страшно попекла ся. Обандажовану в безнадійнім станї відставлено нещасливу до шпиталю.

— **Репертуар руского театру в Тернополи.** Саля Міщаньского Брацтва. — Початок о 8 год. вечером. Білети продає Народна Торговля.

В четвер, дня 7 с. м. „Фавст“, опера в 5 діях Гунода.

— **З „Народної Торговлї“.** Від недавна почали деякі ґазети виступати неприхильно против нашої Народної Торговлї. Здивувало то нас немало, бож товариство наше жиє вже двацятьшестий рік, обслугує все добрим товаром своїх гостий, виучує нашу молодїж на добрих купців, а старших на крамарів, посилає своїх урядників на заложене крамниць, подає раду кождому, хто хоче крамницю чи склеп отворити, в борбу партийну не мішає ся, обслугує і шанує всїх одинаково і охочо, отже робить усе, чого справа народна від товариства торговельного вимагає. Тож люди, видячи тую хосенну дїяльність нашої Народної Торговлї, горнуть ся до неї з закупнами товарів, вкладають свої ощадности на книжочки нашого товариства та вписують ся в члени сего товариства і оно росте на хвалу і пожиток руского народа. З сих нападів на Народну Торговлю догадувати ся хиба треба, що хтось чи з завистu чи з другої якої причини хоче сотворити щось нового та уживає такого способу, щоби ослабивши Народну Торговлю, узискати місце для свого нового підприємства. Коли наш здогад правдивий, що хтось задумав отворити друге таке товариство торговельне, яким єсть Народна Торговля, то питаємо: чи конче треба такого другого товариства, яке у нас уже єсть? Коли вже закладати нові товариства, то закладати би їх для якоїсь нової роботи; а є її у нас так богато! Колиж уже конче треба такого другого товариства, як Народна Торговля, то чиж треба зараз підставляти ногу старій нашій інституциї і вимисувати на ню небилицї? Чи не чеснїйше і лїпше було би почекати, поки нова інституция покаже, що ту саму роботу робить красше чим стара? Тільких досьвід поучує, що далеко легше зруйнувати давне, чим на місце зруйнованого поставити, не кажемо вже, щось лїпшого, але хочби щось рівно доброго! А у нас так богато ще є до роботи, а так мало до сеї роботи охоти і сил, що належало би тих сил, які є, уживати до будованя, а не до руйнованя! — *Дирекция Народної Торговлї.*

— **Загальні збори півців церковних.** Загальні збори дяків львівскої архиепархії відбудуть ся дня 19. жовтня (в второк) у Львові в забудованю св. Юра ч. 5. Порядок дневний: 1) О год. 8 служба Божа. 2) Відкрите зборів о год. 10. 3) Звіт секретаря з дїяльности Видїлу. 4) Стан каси. 5) Зміна статута. 6) Вибір предсїдателя і містопредсїдателя. 7) Вибір секретаря. 8) Вибір касиера і контрольора. 9) Внесеня членів. — Загальні збори дяків Скалатщини відбудуть ся в Скалатї дня 12 го с. м. в домі повітового Товариства кредитового.

— **Катастрофа в театрі.** В нїмецкім театрі в Бельску, підчас представленя „Cavaleri-rustican a“ в суботу скоїла ся катастрофа. На кілька мінут перед кінцем представленя урвав ся зі стелї кусень штукатерії, обєму 20 метр. квадр. і з великим гуком упав на салю, заповнену по береги публикою. В театрі і на сценї вибух страшний переполох, видні вибігли на улицю без капелюхів і верхників, а актори в костюмах. Покликано ратункову поготівлю і пожарну сторожу, котрі розпочали ратункову акцию. Спід румовища добуто 20 ранених осіб, з того 8 тяжко. Дізнали переважно потрясеня мозку або потерпіли глубокі рани на голові. Крім того кілька осіб потурбовано поважно підчас громадної утечі з театру.

старого. Перший раз, від коли я его знав, добачив я в чертах лиця щось такого, що можна було назвати усьміхом.

— Ну, сідаймо собі знову — відозвав ся комендант і все ще сьміючись, поклепав мене по плечи. — Ви позбули ся арешту і двох фляшок мушкатулового. — Дві фляшки мушкатулового — приказав він по італїяньски — три склянки! — а тепер говорив вже по італїяньски: Ви чей вже здогадуєте ся, що онтой наш старий приятель лиш зажартував собі з вас.

То сказане так просто з моста, таки мене трохи озлобило і я відозвав ся тому не конче ввічливо: Як ви сьміли так собі зі мною поступити, сіньор Антоніо?

— Тих двайцять корон, пане — я бідний чоловічиско.

— Ах так, — ну, то тепер вже розумію, отже головна вина спадає на мене.

— Бо то видите — відозвав ся комендант, наливаючи вина до склянок — той наш спільний приятель зараз менї все розповів і ви перепачкували через границю добре завинений камінь, вільний від оплати митової і при тім добре найли ся страху. — І він знов зареготав ся.

І я сьміяв ся, але все ще вимушеним сьміхом. — Алеж, пане коменданте — відозвав ся я — то все вже добре — але що ви позбавили себе нїчного спочинку лиш на то, щоби жарт доповнити —

— Будьте лиш спокійні — перебив він менї і зачав знов говорити по нїмецки — я не вірив тому злодюзї; підчас коли він там ви соко на скалах ніс з вами камінь — він сам був би наорав щось лекшого — могло трохи дальше долиною дуже легко щось перекрасти ся. Длятого я мав ся на осторожности. Сим разом не було нїчого, але — я тому злодюзї не вірю. Вас він взгулив, але зі мною не так легко ему удасть ся. — Ну, дай нам Боже!

— Дай Боже!

Та й старий дістав також склянку і цокнув ся з нами.

Але я тої ночи перший раз і послїдний ходив пачкувати. Але я тепер ще більше як коли небудь переконаний о тім, що мій старий Антоніо то битий на всї боки пачкар і від часу до часу водить могутного команданта так само за ніс як водив і мене. Але я вже не буду ему при тім помагати, хоч би він менї і сорок корон давав.

---

† Померли: О. Нестор Іван Веселий, Ч. Сьв. ВВ., помер дня 2. с. м. по довгій недузі в Дрогобичи. — В Дрогобичи помер о. Еміліян Поцей, капелян тамошного заведеня сиріт і убогих фондациї ґр. Скарбка. — Олена Олійник, жена урядника союзної каси хорих, померла у Львові в 26 р. житя.

Всячина
для науки і забави.

— **Камінє в людскім тілї.** В ріжних місцях нашого тіла можуть знаходити ся камінцї і викликувати великі болї та спричиняти тяжкі недуги. В очах, в ушах, в носї, в шиї, в легких, в жовчи, в нирках, в міхури, в кишках знаходять ся досить часто мінеральні осади, котрі прибирають иноді навіть дуже значні розміри. Як велике число камінців може иноді знаходити ся в деяких частях людского тіла, найлїпшим доказом на то есть факт, що в однім міхурци жовчевім у чоловіка знайдено аж 7802 камінців. Розуміє ся, що то вже поправдї не камінцї лиш малесенькі зерна, нїби піску; але можуть бути иноді таки й великі камінцї навіть того рода, що коли де можна до них дістати ся, то треба їх аж роскрушувати відповідними до того приладами.

Найчастійше знаходять ся того рода камінцї в міхурци жовчевім, в печінцї, в нирках і проводах мочевих, головно же в міхури мочевім. Коли такі камінцї пересувають ся н. пр. через проводи мочеві, то викликують страшенні болї. В міхури мочевім можуть знаходити ся камінцї так дрібесенькі, що творять нїби пісок, але й можуть доходити до величини оріха або кулака або навіть і виповняти цїлий міхур. Великі камінцї бувають або зовсїм гладкі або рапаві і ґузуваті а тодї особливо легко ранять слизницї в тілї. Коли такий більший камінь перерїзати осторожно через середину, то видко на нїм верстви всїлякої краски. В самій середині знаходить ся звичайно ядро з чогось иншого, з якогось чужого тїлця, довкола котрого осїдало поволи камінне творило.

А щож то за якесь камінне творило, з котрого роблять ся камінцї в тілї? В крови і в соках нашого тіла знаходять ся мінеральні, іменно же вапняні творива. В стравах, які споживаємо, в напитках, іменно же у воді знаходять ся мінеральні творива, які дістають ся до тіла. Що вода має в собі иноді дуже богато вапна, се звістно загально. Так само в мясі, в хлїбі і т. д. крім вапна знаходять ся ще й инші мінеральні творива і з того то у деяких людий творять ся камінцї в тілї. Розуміє ся, що то есть тодї якийсь хоробливий стан, якась недостаточна обміна творив в тілї, бо в зовсїм здоровім тілї такі осади не будуть робити ся. Найчастійше і особливо легко роблять ся такі осади там, де ткань нашого тіла зачинає псувати ся. Там довкола кусника такої ткані зачинає осїдати вапно і поволи з роками робить ся верства за верствою, аж остаточно настає або звапнене якоїсь части тіла або пороблять ся так великі камінцї, що скоро можна до них дістати ся, треба їх аж штучно розбивати, як то буває у тих недужих, у котрих показують ся камінцї н. пр. в міхури мочевім. Недужий мусить тодї піддавати ся тяжкій операциї, котру може раз і другий видержить, але остаточно таки мусить гинути.

Найчастійше творять ся камінцї в проводах мочевих і то знали люди вже в глубокій старині. Вже у стародавних Єгиптиян були знахорі що займали ся „вирізуванем" таких каменів. Пізнїйше були подібні і у нас в Европі, котрі иноді навіть публично вирізували людем камінє з мозку, часом навіть так велике, що треба би хиба комусь цїлу голову на двоє розрубати, щоби з неї такий камінь виймити. Але темні люди в давних часах — як ще й нинї декуди — вірили в такі штуки і давали ся туманити. Нинї маємо вже всїлякі і дуже добрі способи лїченя в того рода недугах, іменно же важну ролю грають тут всїлякі мінеральні води, але все таки найлїпшим способом як і взагалі на всїлякі инші недуги есть, уникати всего того, що може легко того рода хоробу спричинити.

— **Все щезає не знати куди.** В записках тамбовской архівальної комісиї знаходить ся вельми характеристична розмова царя Александра II з кн. С. М. Голїцином, яка відбула ся дня 26 липня 1855 р. в Москві. Було то в часї кримскої війни. Коли цар сказав князеви, що поїде до Севастополя і там евентуально обійме команду над войском, завелась слїдуюча розмова:

— Ваше Величество будуть старати ся змусити неприятеля, щоби він просив мира?

— Я би то охотно зробив.

— А коли неприятель не схоче просити?

— То я єму сам то предложу.

— А коли ж то — відзиває ся на то князь — предкладали російскі царі ворогови заключене мира?!

— Того ще не бувало — відповів цар, — але тепер уважаю за відповідне предложити заключене мира. Під Севастополем гине що дня більше як тисяч нещасливих жертв а кров їх плине струями з мурів Севастополя аж під мури Зимного двірця (царскої палати в Петербурзї). Я, моя мати, моя жінка і вся царска родина скубуть шарпії, жінка найбіднїйшого селянина робить так само, посилаємо полотна для армії до завязуваня ран, але то все щезає не знати де — а рани накривають соломою. (Тодїшний цар не знав так само як і теперішний, які бездонні кишені єго чиновників. Але коли тодїшні чиновники крали лиш полотно, то теперішні крадуть цїлі поїзди зелїзничі, цїлі батериї, кораблї, десятки тисячів сорочок, мундурів, чобіт і т. д.) Заключу мир з неприятелем і буду старати ся о мир у внутрі. Хочу зробити конець вічній війні...

— О який „внутрішний мир" хочете В. Вел. старати ся? — спитав кн. Голїцин.

— О мир межи панами а підданими.

— Скажіть менї коротко, В. Вел. — що хочете зробити?

— Хочу знести кріпацтво (панщину).

На ті слова, князеви, котрий мав 120.000 душ кріпаків, потемніло в очах і він став хитати ся.

— Князю, вам зробило ся недобре, напийте ся води! — сказав цар і на тім урвала ся розмова.

— **Справедливий судия.** Один з льондоньских судиїв вертав недавно тому в ночи зі своїм приятелем з якогось пира. Оба були добре пяні і вправляли на улици такі крики, що аж поліцаян їх арештував і повів до найблизшої поліцийної постої. По дорозї удало ся однак судиї втечи. На другий день явив ся він в своїм уряді такий поважний, статочний і строгий як звичайно. Між приставленими до єго канцеляриї виновниками знайшов ся і той єго приятель, з котрим він в ночи запивав ся і вправляв крики на улицях. Покірно і з покаянєм споглядав він на судию, коли відчитувано акт обжалованя за пянство і крики на улици. Обжалований не міг нїчого навести на своє оправданє. Судия з повним докору виразом свого лица вигодосив обжалованому повну докорів науку і сказав єму, що він, член т. зв. лїпшого товариства допустив ся на улици неприличного поведеня а за то засуджує він єго на найвисшу, яку закон назначує кару, бо у тих людий як обжалований зменшаючі вину обставини були би не на місци.

Ціна збіжа у Львові.
дня 5 жовтня:

Ціна в коронах за 50 кільо у Львові			
Пшениця	12·60	до	12·80
Жито	9·20	до	9·40
Овес	7·—	до	7·30
Ячмінь пашний	7·—	до	7·50
Ячмінь броварний	7·50	до	8·50
Ріпак	—·—	до	—·—
Льнянка	—·—	до	—·—
Горох до вареня	—·—	до	—·—
Вика	—·—	до	—·—
Бобик	—·—	до	—·—
Гречка	—·—	до	—·—
Кукурудза нова	—·—	до	—·—
Хміль за 56 кільо	—·—	до	—·—
Конюшина червона	—·—	до	—·—
Конюшина біла	—·—	до	—·—
Конюшина шведска	—·—	до	—·—
Тимотка	—·—	до	—·—

Телеґрами.

Прага 6 жовтня. Д. Волод. Срб повідомив староческий екзекутивний комітет, що з причини лихого стану здоровля складає посольский мандат до Ради державної.

Константинополь 6 жовтня. Іраде султаньске постановляє, що дотеперішну службу державної плавби повірено анґлійскому товариству.

Мадрид 6 жовтня. Вчера вечером відбули ся збори при участи ряду визначних осіб. Між иншими промавляли два ґенерали о іспаньскій кампанії в Мароку і заявили, що може ще покаже ся конечність висилати 150.000 людий до Марокка і утворити резерву в силї 50.000 людий, скоро войско Мулея Гафіда прилучать ся до Кабилїв.

Одеса 6 жовтня. Бувший шах приїхав тут вчера разом з родиною окремим поїздом. На двірци повитав єго ґен. Кавльбарс на чолї відділу войска та відвів шаха до єго помешканя.

Мадрид 6 жовтня. Як „Heraldo" доносить з Тетуану, ґубернатор тамошний заявив, що війна з Іспанією буде дуже довго тягнути ся, бо султан грозить зірванєм відносин з Іспанією.

Петербург 6 жовтня. „Русск. Знамя" домагає ся потягненя до одвічальности президента Думи, Хомякова, за виская, що в Росиї нема вже самодержавія.

Рух поїздів зелїзничих
обовязуючий з днем 1 мая 1909 р. після часу середно-европейского.

Заміткa. Поїзди посьпішні визначені грубим друком. Нічні години від 6·00 вечером до 5·59 рано суть означені підчеркненем чисел мінутових.

Приходять до Львова
на головний дворець:

З Кракова: $2^{\underline{30}}$, $5^{\underline{50}}$, 7·25, $8^{\underline{55}}$, 9·50, 1·10*), 1·30, 5·45, $8^{\underline{40}}$, $9^{\underline{50}}$.
*) З Тарнова.

З Підволочиск: 7·20, 12·00, $2^{\underline{15}}$, 5·40, $10^{\underline{30}}$.

З Черновець: $12^{\underline{20}}$, $5^{\underline{45}}$*), 8·05, 10·20*, $2^{\underline{05}}$, 5·58, $6^{\underline{40}}$, $9^{\underline{30}}$.
*) Із Станиславова. *) З Коломиї.

Зі Стрия: 7·29, 11·45, 4·25, $11^{\underline{00}}$.

З Самбора: 8, 9·57, 2, $9^{\underline{00}}$.

З Сокаля: 7·10, 12·40, 4·50.

З Яворова: 8·05, 5.

З Вовкова: 1·35, 9·55.

На „Підзамче":

З Підволочиск: 7·01, 11·40, 2, 5·15, $10^{\underline{12}}$.

З Вовкова: 8·07*), 1·19, 3·26*), $9^{\underline{39}}$.
*) З Винник.

На дворець „Львів-Личаків":

З Вовкова: 7·27*), 1·01, 3·07*), $8^{\underline{21}}$.
*) З Винник.

Поїзди льокальні.

З Брюхович:
що дня: від 1/5 до 30/9 8·15, $8^{\underline{30}}$.
„ 1/6 до 30/9 3·27, $9^{\underline{35}}$.
„ 1/7 до 30/9 5·30.
в неділї і р. к. сьвята: від 1/5 до 31/5 3·27, $9^{\underline{35}}$.

З Янова:
що дня: від 1/5 до 30/9 1·15, $9^{\underline{25}}$,
в неділї і р. к. сьвята: від 2/5 до 12/9 $10^{\underline{10}}$

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).